ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Παναγιώτης Ξοπλίδης**

Ενώ ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ μοίρασε data και παντεσπάνι, ο λαός της πόλης, εργαζόμενοι και νεολαία, διαδήλωσαν μαζικά και μαχητικά για το ψωμί και για να κερδίσουν πίσω όλο το πακέτο των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που καταργούνται. Τον στόχο της *μαχητικής ανυπακοής, της ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής μέσα από την οργάνωση του λαού, έθεσε η εργατική-νεανική ταξική διαδήλωση της Καμάρας.*

Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα, σε ένα μπλοκ με αναβαθμισμένη εργατική συμμετοχή μέσα από αποφάσεις και συγκρότηση σωματείων και ταξικών συλλογικότητων. *Στη συγκέντρωση κάλεσαν η Γ' και η Α' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης (στηρίζοντας τη συμμετοχή σε όλες τις κινητοποιήσεις η συγκεκριμένη), η ΠΕΝΕΝ, η ΠΟΠΟΚΠ, το Σωματείο Βιβλίου-Χάρτου Θεσσαλονίκης*. Συγκροτήθηκαν έτσι μπλοκ που εκφράζουν την μαχητική εργατική αντιπολίτευση στην πράξη. Ο αγώνας διαρκείας στην εκπαίδευση, σωματεία που δεν υποχωρούν απέναντι στον σκληρό πυρήνα του ελληνικού κεφαλαίου (εφοπλιστές, εμπόριο), η νέα εργατική βάρδια που δουλεύει, αλλά και συγκροτεί την δράση

της με νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά, έδωσαν πνοή στην ανεξάρτητη, ταξική συγκέντρωση. Εκτός από τα μπλοκ των σωματείων που βρέθηκαν στην κεφαλή της πορείας, στην Καμάρα κάλεσαν το σχήμα Rebuilt που παρεμβαίνει στο ΣΜΤ Μακεδονίας, με μαζικό μπλοκ στη συγκέντρωση, *η Ταξική Κίνηση για την Εργατική Χειραφέτηση με παρεμβάσεις στην πόλη, οι Παρεμβάσεις σε κλάδους του δημόσιου τομέα και άλλες εργατικές συλλογικότητες*.

Στην Καμάρα συμμετείχε επίσης με μαχητικό μπλοκ η *Πρωτοβουλία Φοιτητών για τη ΔΕΘ*, μια συνέλευση αγωνιζόμενων φοιτητών που έδωσε το στίγμα του μεγάλου νεολαιίστικου κινήματος στη Θεσσαλονίκη ενάντια στους νόμους Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη. Σημαντική ήταν και η παρουσία περιβαλλοντικών κινημάτων από τη Θεσσαλονίκη, την Χαλκιδική, την Καρδίτσα/Άγραφα, το Κιλκίς κ.α. Η Επιτροπή Αγώνα ενάντια στην καύση απορριμμάτων, η Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην πράσινη ανάπτυξη και τα αιολικά Αγράφων ήταν μεταξύ των συλλογικοτήτων που συμμετείχαν στην διαδήλωση, σε μια συγκυρία όπου οι καλοκαιρινές πυρκαγιές ανέδειξαν την καταστροφική πολιτική του κεφαλαίου που θυσιάζει το περιβάλλον για νέα πεδία κερδοφορίας.

Μαζικό ήταν το μπλοκ της *Πρωτοβουλίας για το Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα* με πλήθος αγωνιστών που δήλωσαν την ανάγκη μιας τομής στη συγκρότηση και την δράση της σύγχρονης αριστεράς για μια συνολική απάντηση στον καπιταλισμό της εποχής μας.

Στην Καμάρα συμμετείχαν επίσης το ΕΚΚΕ, το ΚΚΕ(μ-λ), το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα, το ΕΕΚ, ενώ το Ξεκίνημα και το Κόκκινο Νήμα ήρθαν στην Καμάρα αλλά αποχώρησαν προς την συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ στο άγαλμα Βενιζέλου.

Πολυπληθής και συγκροτημένη ήταν η παρουσία του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου, κυρίως με μπλοκ πολιτικών κινήσεων κι όχι με αναφορές στο εργατικό κίνημα, ενώ μαζική ήταν η παρουσία των αυτόνομων σχημάτων του ΑΠΘ.

Αφού έγιναν χαιρετισμοί εκ μέρους των σωματείων και των συλλογικοτήτων που κάλεσαν στην Καμάρα, η διαδήλωση πορεύτηκε δυναμικά στους δρόμους της Θεσσαλονίκης μέσα σε ένα σκηνικό αστυνομοκρατίας και καταστολής. Όπως έγινε και στο Πολυτεχνείο πέρσι, αλλά και σε πολλές ακόμα διαδηλώσεις που έσπασαν το κλίμα φόβου και αναμονής μέσα στην πανδημία, αμφισβητήθηκαν οι κόκκινες ζώνες και οι απαγορεύσεις. Η πορεία της Καμάρας έφθασε μέχρι την πλατεία μπροστά στην είσοδο της ΔΕΘ την ίδια στιγμή που έκανε τις δηλώσεις του ο Μητσοτάκης. Εκεί οι διαδηλωτές με μια κίνηση που δηλώνει την ανυπακοή και την προοπτική αγώνων ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής έκαψαν λογαριασμούς της ΔΕΗ, αλλά και σημαίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ΗΠΑ. Οι πολιτικές της κοινωνικής

βαρβαρότητας έχουν την σφραγίδα της ΕΕ, ενώ οι πόλεμοι και η προσφυγιά εντείνονται, κάνοντας την ζωή εργαζόμενων, νεολαίας, μεταναστών αβίωτη.

Την ίδια ώρα πραγματοποιήθηκαν άλλες δύο συγκεντρώσεις. Στην ΧΑΝΘ κάλεσε το ΠΑΜΕ και τη μαζική συγκέντρωση ακολούθησε πορεία μέσω Εγνατίας προς τον Βαρδάρη. Συμμετείχαν εκτός από εργατικά σωματεία και φοιτητικοί σύλλογοι, αγροτικοί σύλλογοι, η ΟΓΕ και φορείς που επηρεάζει το ΚΚΕ, ενώ ακολούθησε και η ΑΡΙΣ παίρνοντας αποστάσεις από την αντικαπιταλιστική Αριστερά. Αν και το κεντρικό πανό είχε την υπογραφή «Εργατικά Σωματεία», το δελτίο τύπου, η αφίσα και τα φυλλάδια της συγκέντρωσης είχαν την υπογραφή του ΠΑΜΕ.

Η ΑΔΕΔΥ κάλεσε στο άγαλμα Βενιζέλου, όπου όσον άφορα τα σωματεία εμφανίστηκαν άμαζα μπλοκ με κάποιες δεκάδες. Η ανυποληψία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι καθολική και δεν αρκεί ο διαχωρισμός από την αστικοποιημένη ΓΣΕΕ που την ίδια στιγμή έκανε μια ημερίδα σε κεντρικό ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης μαζί με το ανύπαρκτο ΕΚΘ. Την χρεοκοπημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία στήριξαν ως «δωρητές σώματος» για άλλη μια φορά πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς. Το ΣΕΚ και η ΟΚΔΕ μετά από δικές τους προσυγκεντρώσεις. Ο χώρος που συμμετέχει στην Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου (ΛΑΕ, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο, ΑΡΑΝ, ΔΕΑ, Συνάντηση/Αναμέτρηση κ.α.) και το ΜΕΡΑ25 έκαναν προσυγκέντρωση στο Συντριβάνι και κατευθύνθηκαν μετά στη συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ. Τα πλέον μαζικά μπλοκ σε αυτή τη συγκέντρωση ήταν τελικά του ΣΥΡΙΖΑ και του ΜΕΡΑ25, καθώς η λογική της «επίδρασης» τελικά ενσωματώνεται από τον κυβερνητισμό και τον κοινοβουλευτισμό με ολέθρια αποτελέσματα, όπως δείχνει και η πρόσφατη εμπειρία (και όχι μόνο).

Η εργατική απάντηση στις εξαγγελίες Μητσοτάκη δόθηκε λοιπόν και ήταν μαζική και μαχητική. Ωστόσο, στο νέο σκηνικό που διαμορφώνεται για το εργατικό κίνημα μετά την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη είναι προβληματική η οπισθοχώρηση δυνάμεων σε λογικές αυτοαναφορικότητας ή συγχρωτισμού με τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό. Ενώ οι ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας σήμερα αλλά και οι νέες συνθήκες στο πλαίσιο των τομών στην εργατική νομοθεσία κάνουν αναγκαία μια τομή στο εργατικό κίνημα ήταν το μπλοκ της Καμάρας, αυτό που κατέθεσε μια άλλη πρόταση αγώνα, σχεδιασμού και συγκρότησης. Αυτή η πρόταση έλκει τη δυναμική της από πολύτιμες εμπειρίες αγώνων, όπου κέρδισε την εμπιστοσύνη χιλιάδων εργαζομένων. Αυτή η λογική για ένα νέο εργατικό κίνημα εκφράστηκε στην άρνηση υποταγής των ναυτεργατών στις απαγορεύσεις εφοπλιστών/δικαστών, ενώ ακόμα και αγωνιστικές δυνάμεις όπως το ΠΑΜΕ έπαιρναν πίσω την απεργία ακολουθώντας το καλεντάρι της ΓΣΕΕ. Εκφράστηκε στον αγώνα διαρκείας των εκπαιδευτικών που χρόνια

τώρα αμφισβητεί τα «ιερά και όσια» του συστήματος (αξιολόγηση, ατομικότητα, ανταγωνισμός) με ανυποχώρητη επίσης στάση όταν άλλες δυνάμεις τα μαζεύουν με την πρώτη απειλή των κυβερνήσεων ή υιοθετούν πλευρές της κυρίαρχης συστημικής λογικής. Ήταν οι απεργιακές περιφρουρήσεις έξω από εμπορικά πολυκαταστήματα με αφορμή την κυριακάτικη αργία που κράτησαν ζωντανό τον αγώνα για ελεύθερο χρόνο και ζωή με δικαιώματα. Πλήθος είναι ακόμα τα παραδείγματα μικρών και μεγαλύτερων αγώνων όπου προφανώς συμμετείχαν κατά περίπτωση και άλλες συνδικαλιστικές και πολιτικές δυνάμεις. Ωστόσο, η ενότητα της εργατικής τάξης δεν μπορεί να κρίνεται με όρους πολιτικών ζυμώσεων, οι οποίες μάλιστα επαναλαμβάνονται με συνεχείς «ανασυνθέσεις» ξανά και ξανά. Ενώ είναι μεγαλύτερη από ποτέ η ανάγκη ταξικής συγκρότησης και αγωνιστικού σχεδιασμού, καθώς το επόμενο διάστημα ο νόμος Χατζηδάκη θα αρχίσει να εφαρμόζεται σε εργασιακούς χώρους και σωματεία, η επιλογή να προταχθούν οι μικροπολιτικές σκοπιμότητες –όπως έπραξαν λιγοστές δυνάμεις που δεν συμμετείχαν φέτος στην Καμάρα- δεν βοηθάει κανέναν.

Η μαζικότητα ωστόσο των διαδηλώσεων και η αγωνιστική πρόταση που καταθέτει το πλαίσιο του μπλοκ της Καμάρας και στις άλλες αγωνιζόμενες δυνάμεις και κυρίως προς τον λαό, σε ρήξη με τη γραμμή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, δημιουργεί προοπτική για την επόμενη μέρα. Η λαϊκή δυσαρέσκεια και οργή βρέθηκε στους δρόμους. Οι μορφές και η δράση που θα αναπτύξει θα κριθεί από τις μάχες που σύντομα θα εκδηλωθούν σε κάθε χώρο και κλάδο αλλά και συνολικά μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία.